

PRIMLJENO

31. 10. 2019

Gregurić & Mladinić

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

PRIMLJENO

07 -10- 2019

OPĆINSKI SUD U BJELOVARU

Pr-91 / 17-14

Poslovni broj 50 Gž R-596/18-4

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Zagrebu, kao sud drugog stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Dubravke Migotti Gajski kao predsjednika vijeća, Vlatke Fresl Tomašević kao suca izvjestitelja i člana vijeća i Antonete Valentić kao člana vijeća u pravnoj stvari tužitelja Senada Ćibrića iz Petrinje, S. Radića 241, OIB 51709322926, zastupanog po punomoćniku Mirku Cetini, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Transporti Đurin d.o.o. u stečaju, Križevci, M. Nehaja 1, OIB 20228748545, zastupanog po punomoćnicima Zlatku Greguriću, Tatjani Figač-Gregurić i Hrvoju Mladiniću, odvjetnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda u Bjelovaru, radi utvrđenja, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Općinskog suda u Bjelovaru, Stalna služba u Križevcima, poslovni broj Pr-91/17-9 od 26. veljače 2018. u sjednici vijeća održanoj 8. srpnja 2019.,

presudio je

Odbijaju se kao neosnovana žalba tuženika i potvrđuje presuda Općinskog suda u Bjelovaru, Stalna služba u Križevcima, poslovni broj Pr-91/17-9 od 26. veljače 2018. u točki I i III izreke.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom utvrđeno je da postoji tražbina tužitelja na ime manje isplaćene plaće, naknade za dnevnice i naknade za godišnji odmor prema tuženiku u iznosu od 36.808,91 kn kao tražbina 1. višeg isplatnog reda u stečajnom postupku nad tuženikom koji se vodi pod brojem St-913/16 pred Trgovačkim sudom u Varaždinu (točka I izreke), dok je u preostalom dijelu tužbeni zahtjev odbijen (točka II izreke). Ujedno je tuženiku naloženo tužitelju isplatiti iznos od 272,25 kn na ime naknade troškova parničnog postupka (točka III izreke).

Prvostupanjsku presudu u točkama I i III izreke pobija tuženik zbog svih razloga iz čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 – Odluka USRH, 84/08, 96/08 – Odluka USRH, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 28/13 i 89/14 u daljnjem tekstu: ZPP-a) uz prijedlog da sud drugog stupnja preinači prvostupanjsko presudu u smislu žalbenih

30.11.19.

5143

navoda te tužbu odbaci odnosno podredno odbije, te naloži tužitelju da tuženiku naknadi trošak prvostupanjskog i žalbenog postupka.

Žalba tuženika nije osnovana.

Predmet postupka je zahtjev tužitelja za isplatu razlike plaće za period od ožujka do listopada 2011., naknade za dnevnice, naknadu za godišnji odmor za 2011. te naknade za prekovremeni rad.

U ovom stadiju postupka nije sporno da je tužitelj temeljem ugovora o radu sklopljenog između stranaka 1. srpnja 2011. bio zaposlen kod tuženog u utuženom periodu, da mu je radni odnos kod tuženika prestalo 1. listopada 2011. temeljem sporazuma, da je tužitelj obavljao za tuženika poslove i radne zadatke radnog mjesta vozača teretnog vozila u periodu od 1. ožujka 2013. do 1. listopada 2011. te da su stranke ugovorom o radu ugovorile mjesečnu plaću u visini od 2.814,00 kn bruto kao i godišnji odmor u trajanju od 4 tjedna i pravo tužitelja na isplatu naknadu plaće za vrijeme trajanja godišnjeg odmora u iznosu od 2.814,00 kn bruto. Nije sporno niti da je tijekom vođenja ovog postupka nad tuženikom otvoren stečajni postupak.

Pošavši od utvrđenja da su u smislu odredbe čl. 9. st. 2. Zakon o radnom vremenu, obaveznim odmorima mobilnih radnik i uređajima za bilježenje u cestovnom prometu („Narodne novine“ broj 60/08 i 124/10 u daljnjem tekstu Zakona), koji se ima primijeniti u ovoj pravnoj stvari kao *lex specialis* s obzirom da je tužitelj obavljao poslove vozača u cestovnom prometu, poslodavci dužni evidentirati radno vrijeme mobilnih radnika i kao takvi odgovorni za evidenciju radnog vremena, da tuženik tijekom postupka nije dostavio u spis evidenciju radnog vremena za tužitelja u utuženom razdoblju, da se s obzirom na navedeno knjigovodstveni vještak koristio podacima iz putnih radnih listova koje je dostavio tužitelj, da nije osnovan prigovor tuženika da tužitelju ne bi pripadalo pravo na isplatu dnevnica jer da su stranke to ugovorile u postotku i to od 12% od plaće po izvršenom prijevozu jer to, u smislu odredbe čl. 14. st. 1. Zakona, nije dopušteno pa takav obračun tuženika sud nije prihvatio, da tuženik nije izdao za službena putovanja tužitelja putne radne naloge što je bio u obvezi sukladno zakonu, da je tužitelj na radu proveo 7 mjeseci i 10 dana, da kod tuženika nije koristio godišnji odmor a da je imao pravo na korištenje godišnjeg odmora u trajanju od 14 dana te da mu za isto tuženik nije isplatio nikakvu naknadu sud prvog stupnja utvrdio je temeljem provedenog knjigovodstvenog vještačenja koje je u cijelosti prihvatio ocijenivši isto sačinjeno po pravilima struke i po objektivnoj osobi da je tuženik isplatom plaće u utuženom razdoblju tužitelju isplatio umanjenu plaću za iznos od 1.022,12 kn, da mu nije u cijelosti isplatio dnevnice te uzimajući u obzir koliko je tužitelju trebao isplatiti s te osnove i iznosa koje je tužitelj ostvario utvrdio zahtjev za isplatu s tog naslova osnovanim u iznosu od 20.726,10 kn (iznos od 9.955,28 kn za dnevnice u Hrvatskoj i iznos od 10.770,82 kn za dnevnice u inozemstvu) i naknadu zbog neiskorištenog godišnjeg odmora u iznosu od 1.641,50 kn te je zahtjev tužitelja, pozvavši se na odredbe čl. 84. st. 1. Zakona o radu („Narodne novine“ broj 149/09, 6/11, 82/12 i 88/12 u daljnjem tekstu: ZR), čl. 58. st. 1. a u svezi s čl. 55., 56. i 59. st. 1. ZR, imajući u vidu da je nad tuženikom otvoren stečajni postupak uračunavajući i pripadajuće zatezne kamate od dospijeca do otvaranje stečajnog postupka, utvrdio postojanje potraživanja tužitelja, s naprijed navedenih osnova, u iznosu od 36.808,91 kn kao tražbinu 1. višeg isplatnog reda, dok je u preostalom dijelu zahtjev odbio.

Suprotno žalbenim razlozima, sud prvog stupnja sastavio je presudu u skladu s odredbama Zakona o parničnom postupku. Za svoju odluku dao je jasne i razumljive razloge koji imaju podlogu u izvedenim dokazima. Pobijana presuda ima jasne i dostatne razloge o odlučnim činjenicama, koji nisu u proturječnosti s izrekom presude. Ne postoje niti drugi nedostaci zbog kojih pravilnost pobijane odluke ne bi bilo moguće ispitati pa se nije ostvario žalbeni razlog iz čl. 354. st. 2. tč. 11. ZPP, na koju povredu odredaba parničnog postupka ukazuje tuženik u svojoj žalbi.

Sud prvog stupnja ispitao je sve okolnosti koje su bitne za donošenje zakonite i pravilne odluke u ovom predmetu te je na temelju izvedenih dokaza i njihove ocjene (članak 8. ZPP) valjano utvrdio činjenično stanje, koje prihvaća i ovaj sud drugog stupnja, time da u svojoj žalbi tuženi navodi neodlučne činjenice prema kojima bi činjenično stanje ostalo pogrešno ili nepotpuno utvrđeno, a svode se zapravo na ocjenu provedenih dokaza od strane žalitelja po kojima tužitelj nije prijavio svoje potraživanje u stečajnom postupku pa da je posljedično naveden i prekludiran u pravu na sudsku zaštitu u ovoj pravnoj stvari.

Kako tvrdnja da tužitelj predmetno potraživanje nije prijavio u stečajnom postupku koji je otvoren nad tuženikom, na koje se u žalbi poziva, tuženik nije istaknuo tijekom postupka pred sudom prvog stupnja, to više isto nije ovlašten niti isticati u žalbi, a kako je to izričito propisano odredbom čl. 352. st. 1. i 2. ZPP jer se iznesene činjenice ne odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti odnosno nisu istaknuti postupkovnopravni i materijalnopravni prigovori na koje sud pazi po službenoj dužnosti. Stoga ovaj sud nije ocjenjivao tu novo iznesenu činjenicu.

U obrazloženju pobijane odluke sud prvog stupnja dao je valjane i jasne razloge za svoje utvrđenje o pravu na isplatu i visinu potraživanja tužitelja s naslova isplate razlike plaće, naknade na dnevnice kao i naknade za godišnji odmor, koje žalbenim navodima tuženika, koje navode je tuženik isticao i tijekom prvostupanjskog postupka i koje je sud prvog stupnja imao u vidu te iste otklonio, nije dovedeno u sumnju. Pri tome valja reći da sud odlučuje koje će činjenice uzeti kao dokazane prema svom uvjerenju na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. ZPP). Sud prvog stupnja ocijenio je provedene dokaze sukladno čl. 8 ZPP-a te je za svoja uvjerenja dao logične i uvjerljive razloge, koje prihvaća i ovaj sud drugog stupnja. Okolnosti na koje se poziva tuženik u svojoj žalbi, a koji se svode isključivo na njihovu ocjenu vještačkog nalaza i mišljenja te iskaza zz tuženika i svjedokinje nisu odlučne za odlučivanje u ovoj pravnoj stvari budući je sud prvog stupnja, suprotno navodima žalbe, prihvativši nalaz i mišljenje knjigovodstvenog vještaka te uzevši u obzir iskaz tužitelja i činjenicu da tuženik, koji je u obvezi voditi evidenciju o radu tužitelja, niti na traženje prvostupanjskog suda u spis nije dostavio navedenu evidenciju pravilno iz nalaza i mišljenja vještaka utvrdio visinu tužiteljevog potraživanja.

Prema tome ne postoji niti žalbeni razlog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (čl. 355. ZPP-a).

Prema izloženom, sud prvog stupnja pravilno je utvrdio činjenično stanje i na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio materijalno pravo kada je tužbeni zahtjev djelomično prihvatio imajući u vidu da je temeljna obveza poslodavca iz radnog odnosa da radniku da posao te mu za obavljeni rad isplati ugovorenu plaću te ostala materijalna davanja koja proizlaze iz radnog odnosa.

Slijedom iznesenog, valjalo je temeljem čl. 368. st. 1. ZPP žalbu tuženika odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu u pobijanom dijelu.

U Zagrebu, 9. srpnja 2019.

Predsjednik vijeća:
Dubravka Migotti Gajski, v.r.

Za točnost otpis - ovlaštenu službenik:

Marija Roginek

